

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 293

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 aprilie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 70 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673 ¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865	2–3
	Decizia nr. 75 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	4–5
	Decizia nr. 133 din 13 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969.....	6–7
REPUBLICĂRI		
	Legea Arhivelor Naționale nr. 16/1996	8–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 70

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Paula Bazacopol în Dosarul nr. 31.460/3/2012* al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 541D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspund autorul excepției, prin avocatul Matei Petre, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, și, personal, partea Corina Ivan. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Carmen Drăguș a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției, deoarece, contrar dispozițiilor art. 44 din Constituție, textul de lege criticat creează un dezechilibru în modul în care sunt protejate drepturile coproprietarilor la ieșirea din indiviziune. Simplul refuz al unuia dintre coproprietari cu privire la modul de realizare a ieșirii din indiviziune determină instanța să dispună vânzarea bunului de către executorul judecătoresc, ceea ce aduce atingere dreptului de proprietate al celorlalți coproprietari.

Partea Corina Ivan susține concluziile avocatului autorului excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 138 din 23 aprilie 2002, arată că fiecare coproprietar beneficiază de drepturi egale asupra cotei ideale din drept. Arată că prevederile art. 673¹¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 au fost preluate în cuprinsul art. 990 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 31.460/3/2012*, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865.

Excepția a fost ridicată de Paula Bazacopol cu prilejul soluționării apelului împotriva Încheierii din 27 iunie 2012, pronunțate de Judecătoria Sectorului 2 București, într-o cauză având ca obiect un partaj judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate permit instanței judecătorești să dispună direct vânzarea silită a bunului, prin executorul judecătoresc, în eventualitatea în care nu există învoiala părților cu privire la vânzarea bunului de către acestea. Or criteriul de bună învoială trebuie să prezinte anumite garanții, altfel este neviabil. În absența acestora, unul dintre coproprietari poate refuza, din considerente pur subiective, realizarea vânzării prin bună învoială, ceea ce poate prejudicia cealaltă parte. Se consideră că, în acest fel, prevederile de lege criticate nu protejează în mod egal dreptul de proprietate al coindivizivilor.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă opinează că prevederile de lege criticate nu încalcă dreptul de proprietate, întrucât legea permite instanței judecătorești să dispună vânzarea silită, prin executorul judecătoresc, numai în cazul în care se dovedește că părțile aflate în indiviziune nu au fost de acord cu altă cale de ieșire din indiviziune și nici cu atribuirea bunului supus partajului către una din părți. Așadar, este alegerea coproprietarului bunului respectiv ca acesta să facă obiectul unei vânzări silite prin executorul judecătoresc.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Precizează că art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865 nu lezează dreptul de proprietate al vreunui dintre coproprietari, fiecare având drepturi egale asupra cotei ideale ce îi revine din bunul deținut în indiviziune. Prevederile criticate, coroborate cu celelalte texte ale cap. VII¹ „Procedura împărțelii judiciare”, au ca scop să înlesnească, într-un mod cât mai echitabil, încetarea stării de indiviziune. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 884/2011 și nr. 138/2002. Reține că, în prezent, sunt în vigoare dispozițiile art. 990 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au preluat soluția legislativă criticată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de partea Carmen Drăguș, susținerile avocatului autorului excepției și ale părții Corina Ivan, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la

dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865, cu următorul cuprins: „*În cazul în care niciunul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au depus, în termenul stabilit, sumele convenite celorlalți coproprietari, instanța, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind totodată dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială, ori de către executorul judecătoresc.*”

În prezent, prevederile de lege criticate nu mai sunt în vigoare, iar soluția legislativă criticată se regăsește la art. 990 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012.

De asemenea, prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, stabilesc că „*dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare*”, iar prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională a reținut că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Având în vedere că în cauza dedusă judecătii își produc efectele prevederile art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestora.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Paula Bazacopol în Dosarul nr. 31.460/3/2012* al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și constată că prevederile art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prilej cu care instanța de contencios constituțional a constatat că acestea nu contravin dispozițiilor Legii fundamentale. În acest sens, sunt Decizia nr. 138 din 23 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2002, și Decizia nr. 884 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 31 august 2011.

Cu acel prilej, Curtea a statuat că prevederile art. 673¹¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865 instituie un tratament juridic egal pentru toți coproprietarii, stabilind aceleași drepturi pentru toți. De asemenea, nu se poate reține că dispozițiile art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă ar leza dreptul de proprietate al vreunui dintre coproprietari, fiecare având drepturi egale asupra cotei ideale din bunul deținut în coproprietate.

În același timp, Curtea a reținut că unul dintre atributele dreptului de proprietate este dreptul de dispoziție, iar în virtutea acestui drept fiecare coproprietar poate hotărâ, în mod liber, dacă dorește sau nu să rămână în indiviziune, iar ceilalți coproprietari nu se pot opune hotărârii celui care solicită încetarea stării de indiviziune. Încetarea acestei stări se poate realiza prin mai multe modalități: conform acordului de voință al coindivizării; pe baza unei hotărâri judecătorești, prin împărțirea în natură a bunului, când natura acestuia permite divizarea; prin atribuirea bunului în natură unuia sau unora dintre coproprietari ori prin vânzarea bunului și împărțirea prețului obținut. În cazul în care bunul este atribuit în natură unuia dintre coproprietari, dacă nu s-ar prevedea obligația acestuia de a achita celorlalți, într-un termen rezonabil, valoarea cotei ce le revine, în mod evident și direct ar fi lezat dreptul lor de proprietate.

Vânzarea bunului prin bună învoială a coproprietarilor constituie o modalitate deopotrivă echitabilă pentru toți. Nerealizarea vânzării prin bună învoială nu poate împiedica finalizarea procedurii de încetare a stării de indiviziune, ci, dimpotrivă, constituie un motiv ce justifică aplicarea procedurii partajului judecătoresc.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 75

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel în Dosarul nr. 25.529/3/2013/a1 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 749D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 775D/2013 având ca obiect Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel în Dosarul nr. 25.492/3/2013/a1 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 775D/2013 la Dosarul nr. 749D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că noul cadru normativ a fost adoptat ca urmare a adoptării noului Cod de procedură civilă, astfel cum reiese și din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013. În ceea ce privește celelalte aspecte înveredate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, precizează că se impune menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 și 7 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 25.529/3/2013/a1 și nr. 25.492/3/2013/a1, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel cu ocazia soluționării unor cereri de reexaminare a taxei de timbru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt neconstituționale, deoarece expunerea de motive „nu exprimă real motivele” pentru care a fost adoptată. Apreciază că actul normativ criticat a fost adoptat pentru „a facilita îmbogățirea fără just temei” și cu încălcarea accesului la justiție al populației. De asemenea, susține că au fost nesocotite prevederile art. 10—13 ale Legii nr. 24/2000, întrucât nu a fost depusă la „comisiile de avizare” și nici în cuprinsul ordonanței de urgență nu s-au prevăzut termene ulterioare de depunere și avizare la comisiile parlamentare. Totodată, mai susține că impozitele și taxele se stabilesc numai prin lege.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 34 — *Dreptul la ocrotirea sănătății*, art. 35 — *Dreptul la un mediu sănătos*, art. 40 — *Dreptul de asociere*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 46 — *Dreptul la moștenire*, art. 47 — *Nivelul de trai*, art. 50 — *Protecția persoanelor cu handicap*, art. 51 — *Dreptul de petiționare*, art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și libertăților* și art. 139 alin. (1) și (3) — *Impozite, taxe și alte contribuții*. De asemenea, menționează prevederile art. 10—13 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Referitor la critica autorului excepției de neconstituționalitate prin care susține că expunerea de motive „nu exprimă real

motivele” pentru care a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, se constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, noul cadru normativ referitor la taxele judiciare de timbru, reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, a fost instituit, avându-se în vedere modificarea cadrului legal de desfășurare a procesului civil prin adoptarea Codului de procedură civilă, precum și punerea în aplicare a noilor instituții adoptate prin Codul civil.

II. Referitor la susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a fost adoptată cu încălcarea normelor cuprinse în Legea nr. 24/2000, se constată că aceasta este neîntemeiată.

Potrivit art. 9 din Legea nr. 24/2000, în cazurile prevăzute de lege, în faza de elaborare a proiectelor de acte normative inițiatorul trebuie să solicite avizul autorităților interesate în aplicarea acestora, în funcție de obiectul reglementării, iar după elaborarea lor și încheierea procedurii de avizare prevăzute la alin. (1), proiectele de legi, propunerile legislative, precum și proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter normativ ale Guvernului se supun în mod obligatoriu avizării Consiliului Legislativ. Din examinarea procesului legislativ se observă că ordonanța de urgență a Guvernului a primit avizul Consiliului Legislativ nr. 627 din 27 iunie 2013.

Pe de altă parte, referitor la „avizarea în comisiile parlamentare” se observă că aceasta este o procedură care se desfășoară într-o altă fază a procesului legislativ, neîmpietând asupra intrării în vigoare a ordonanței de urgență. De altfel, cele statuate în prevederile constituționale referitoare la delegarea legislativă nu sunt în sensul că ordonanța de urgență ar putea să intre în vigoare, deci să producă efecte juridice, numai după ce a parcurs dezbaterea parlamentară, ci condiția este să fie depusă la Camera competentă spre dezbateră și să fie publicată în Monitorul Oficial al României.

III. Referitor la pretinsa încălcare a celorlalte prevederi constituționale invocate în susținerea prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor art. 139 alin. (1) și (3) din Constituție, Curtea constată că această critică nu poate fi reținută. Sintagma „*numai prin lege*” din cuprinsul art. 139 alin. (1) din Constituția României nu are o semnificație absolută, în sensul art. 73 din Constituție, ci urmărește să interzică stabilirea unor impozite și taxe pentru bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat prin acte inferioare legii, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor etc., sintagma nefiind aplicabilă în cazul adoptării ordonanțelor și ordonanțelor de urgență ale Guvernului în acest domeniu. În acest sens este și Decizia nr. 607 din 12 iunie 2012, publicată

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel în dosarele nr. 25.529/3/2013/a1 și nr. 25.492/3/2013/a1 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 23 iulie 2012.

2. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale privind accesul liber la justiție prin impunerea unor taxe judiciare de timbru, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 832 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 7 decembrie 2012, arătând că, potrivit dispozițiilor constituționale, accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind, astfel, justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Astfel, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii, iar impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe ori impozite sau, dimpotrivă, să instituie asemenea taxe, astfel cum este cea criticată în prezenta cauză.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut — Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

3. De altfel, în anumite situații [art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013], persoanele fizice pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru, în condițiile prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008.

4. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 15, art. 16, art. 20, art. 34, art. 35, art. 40, art. 44, art. 46, art. 47, art. 50—53, art. 57, Curtea observă că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate se rezumă doar la menționarea acestora, nemotivând în ce constă pretinsa contrarietate a textelor criticate față de acestea.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 13 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Marian Emanuel Enache și Romeo Ionuț Enache în Dosarul nr. 24.269/200/2012* al Judecătoria Buzău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 489D/2013.

La apelul nomina lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 623/2010. Arată că autorii excepției pornesc de la un argument de identitate între infracțiunile de patrimoniu care produc consecințe deosebit de grave și infracțiunile de serviciu cu consecințe deosebit de grave, fiind nemulțumiți, în realitate, de regimul sancționator mai sever aplicabil furtului calificat în varianta prevăzută de art. 209 alin. 4 din Codul penal din 1969. Menționează că noul Cod penal, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, redefineste sintagma „consecințe deosebit de grave” și majorează pragul valoric stabilit drept criteriu de apreciere, astfel că autorii excepției au posibilitatea de a rezolva pe calea aplicării legii penale mai favorabile de către instanța de judecată problema pe care au încercat să o soluționeze prin intermediul controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iulie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 24.269/200/2012*, **Judecătoria Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969.**

Excepția a fost ridicată de Marian Emanuel Enache și Romeo Ionuț Enache cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969 încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției. Astfel, arată că au fost trimiși în judecată pentru furt calificat și, respectiv, complicitate la furt calificat, cu un prejudiciu total estimat la suma de 79.957 euro, reprezentând circa 344.000 lei la cursul de la data epuizării infracțiunii săvârșite în formă continuată. În

rejudecarea cauzei, s-a dispus efectuarea unei expertize de evaluare a prejudiciului pentru a se stabili dacă se impune schimbarea încadrării juridice în furt calificat, respectiv complicitate la furt calificat, care a produs consecințe deosebit de grave. Potrivit art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969, prin „consecințe deosebit de grave” se înțelege o pagubă materială care depășește ca valoare 200.000 de lei, însemnând circa 50.000 de euro. Invocă, totodată, faptul că Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal din 1969. Astfel, fapte comise la adresa patrimoniului, având subiecți activi obișnuiți, necalificați, așa cum este cazul infracțiunii de furt cu consecințe deosebit de grave, sunt pedepsite mai drastic decât faptele de abuz în serviciu în formă agravată, ce sunt incriminate ca având și ele consecințe deosebit de grave și care implică tot o lezare patrimonială, dar prin încălcarea atribuțiilor de serviciu ale unor subiecți activi calificați, în condițiile în care prejudiciul produs este mult mai mare, de peste 1.000.000 euro, echivalent în lei. Consideră că această situație contravine flagrant prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care implică și o egalitate a răspunderii penale pentru fapte ce produc formal același gen de consecințe, precum și prevederilor art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală. Mai arată că, din punct de vedere tehnic-formal, nu este de conceput existența unor consecințe patrimoniale mai grave decât consecințele deosebit de grave, ceea ce face necesară redefinirea „consecințelor deosebit de grave” prin aducerea lor, de îndată, la pragul valoric cel mai ridicat prevăzut de legislație.

Judecătoria Buzău — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 50/2006, nr. 1.051/2008, nr. 239/2012 și nr. 911/2012.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 311/2011, nr. 681/2011, nr. 752/2011, nr. 239/2012 și nr. 911/2012.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 623/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969, abrogat la 1 februarie 2014 prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969, modificate prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, au următorul cuprins: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei [...].*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, dispozițiile de lege criticate, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât au legătură cu soluționarea cauzei, conflictul de legi penale în timp urmând a fi soluționat de către instanța judecătorească.

Critica autorilor excepției vizează norma cu caracter explicativ cuprinsă în art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969, în raport cu care este reglementată infracțiunea de furt calificat în varianta prevăzută de art. 209 alin. 4 din același cod. În opinia autorilor excepției, criteriul valoric avut în vedere de legiuitor pentru a defini sintagma „*consecințe deosebit de grave*” este inadecvat și în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Emanuel Enache și Romeo Ionuț Enache în Dosarul nr. 24.269/200/2012* al Judecătorei Buzău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 146 teza întâi din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

REPUBLICĂRI

LEGEA

Arhivelor Naționale nr. 16/1996*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Constituie izvoare istorice și alcătuiesc Fondul Arhivistic Național al României documentele create de-a lungul timpului de către organele de stat, organizațiile publice sau private economice, sociale, culturale, militare și religioase, de către persoane fizice autorizate, profesioniști care își desfășoară activitatea în baza unei legi speciale și persoane fizice. Acestor documente statul le asigură protecție specială, în condițiile prezentei legi.

Art. 2. — Prin *documente care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României*, în sensul prezentei legi, se înțelege: acte oficiale și particulare, diplomatice și consulare, memorii, manuscrise, proclamații, chemări, afișe, planuri, schițe, hărți, pelicule cinematografice și alte asemenea mărturii, matrice sigilare, precum și înregistrări foto, video, audio și informatice, cu valoare istorică, realizate în țară sau de către creatori români în străinătate.

Art. 3. — (1) Administrarea, supravegherea și protecția specială a Fondului Arhivistic Național al României se realizează de către Arhivele Naționale, care se înființează prin hotărâre a Guvernului**) la nivel de direcție, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Arhivele Naționale își exercită atribuțiile prin compartimentele sale specializate și prin serviciile județene ale Arhivelor Naționale**).

(3) Protecția specială a Fondului Arhivistic Național al României se realizează în condiții de pace, potrivit prevederilor prezentei legi, iar în caz de război sau de calamități naturale, de către creatori și deținători, cu sprijinul organelor desemnate cu atribuții speciale în asemenea situații și cu asistența de specialitate a Arhivelor Naționale.

Art. 4. — Persoanele fizice și persoanele juridice, creatoare și deținătoare de documente care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României, denumite în continuare *creatori și deținători de documente*, răspund de evidența, inventarierea, selecționarea, păstrarea și folosirea documentelor în condițiile prevederilor prezentei legi.

CAPITOLUL II

Atribuțiile Arhivelor Naționale în administrarea și protecția specială a Fondului Arhivistic Național al României

Art. 5. — Arhivele Naționale acordă asistență de specialitate și asigură desfășurarea unitară a operațiunilor arhivistice la

nivelul tuturor creatorilor și deținătorilor de documente, îndeplinind următoarele atribuții:

a) elaborează, în conformitate cu prevederile prezentei legi, norme și metodologii de lucru pentru organizarea și desfășurarea întregii activități arhivistice, inclusiv pentru clasificarea și includerea în Fondul Arhivistic Național al României a documentelor prevăzute la art. 2, care se dau publicității, după caz;

b) controlează aplicarea prevederilor legislației în vigoare pe linia muncii de arhivă și stabilește măsurile ce se impun potrivit legii;

c) preia de la creatorii și deținătorii de arhivă documentele care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României, în condițiile și la termenul prevăzute în prezenta lege;

d) asigură evidența, inventarierea, selecționarea, păstrarea și folosirea documentelor pe care le deține;

e) asigură documentele pe bază de microfilme și alte forme de reproducere adecvate;

f) constituie și dezvoltă banca de date a Arhivelor Naționale și rețeaua automatizată de informare și documentare arhivistică, stabilește măsuri pentru corelarea tehnică și metodologică și pentru colaborarea serviciilor de informare și documentare arhivistică și a compartimentelor similare din cadrul Sistemului național de informare și documentare;

g) elaborează și editează „Revista Arhivelor” și alte publicații de specialitate, destinate informării și sprijinirii cercetării științifice, precum și punerii în valoare a documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României;

h) asigură, prin Facultatea de Arhivistică și Școala Națională de Perfecționare Arhivistică, pregătirea și specializarea personalului necesar desfășurării activităților arhivistice;

i) la cerere sau din oficiu atestă dacă un document face sau nu face parte din Fondul Arhivistic Național al României;

j) autorizează scoaterea temporară peste graniță a documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României, în scopul expunerii sau documentării cu ocazia unor manifestări științifice sau culturale internaționale;

k) întreține și dezvoltă relații cu organele și instituțiile similare din străinătate, în vederea informării reciproce în domeniul arhivistic și al schimbului de documente și de reproducere de pe acestea; asigură aplicarea convențiilor și acordurilor internaționale privind domeniul arhivistic și participă la congrese, conferințe, reuniuni și consfătuiri arhivistice internaționale;

l) asigură aplicarea prevederilor legislației în vigoare în realizarea protecției documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României, respectiv în apărarea secretului

*) Republicată în temeiul art. 248 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 16/1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 9 aprilie 1996 și ulterior a fost modificată și completată prin:

— Legea nr. 358/2002 pentru modificarea și completarea Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 3 iulie 2002;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 39/2006 pentru modificarea și completarea Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 5 iunie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 474/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.016 din 21 decembrie 2006;

— Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare;

— Legea nr. 138/2013 pentru modificarea și completarea Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 253 din 7 mai 2013.

**) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.376/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Arhivelor Naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 25 noiembrie 2009, cu modificările ulterioare.

de stat, paza și conservarea acestor documente, atât în timp de pace, cât și la mobilizare sau război.

Art. 6. — În cadrul Arhivelor Naționale funcționează un consiliu științific, format din specialiști ai Arhivelor Naționale, cercetători, cadre didactice universitare și specialiști din ministerele interesate, care analizează, dezbată și face propuneri în probleme privind normele și metodologiile specifice de lucru, publicațiile de specialitate, precum și dezvoltarea întregii activități arhivistice. Modul de organizare și funcționare, precum și componența consiliului științific se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, aprobat de directorul Arhivelor Naționale.

CAPITOLUL III

Obligațiile creatorilor și deținătorilor de documente

SECȚIUNEA I

Evidența documentelor

Art. 7. — Creatorii și deținătorii de documente sunt obligați să înregistreze și să țină evidența tuturor documentelor intrate, a celor întocmite pentru uz intern, precum și a celor ieșite, potrivit legii.

Art. 8. — (1) Anual, documentele se grupează în unități arhivistice, potrivit problematicii și termenelor de păstrare stabilite în nomenclatorul documentelor de arhivă, care se întocmește de către fiecare creator pentru documentele proprii.

(2) Nomenclatoarele întocmite de creatori la nivel central se aprobă de către Arhivele Naționale, iar cele ale celorlalți creatori, de către serviciile județene ale Arhivelor Naționale, potrivit anexei nr. 1.

Art. 9. — (1) Documentele se depun la depozitul arhivei creatorilor de documente în al doilea an de la constituire, pe bază de inventar și proces-verbal de predare-primire, întocmite potrivit anexelor nr. 2 și 3.

(2) Evidența tuturor intrărilor și ieșirilor de unități arhivistice din depozit se ține pe baza unui registru, potrivit anexei nr. 4.

(3) Scoaterea documentelor din evidența arhivei se face numai cu aprobarea conducerii creatorilor sau deținătorilor de documente și cu avizul Arhivelor Naționale sau al serviciilor județene ale Arhivelor Naționale, după caz, în funcție de creatorii la nivel central sau local, în urma selecționării, transferului în alt depozit de arhivă sau ca urmare a distrugerii provocate de calamități naturale ori de un eveniment exterior imprevizibil și de neînlăturat.

SECȚIUNEA a II-a

Selecționarea documentelor

Art. 10. — (1) În cadrul Arhivelor Naționale funcționează comisia centrală de selecționare a documentelor, care coordonează activitatea de selecționare a documentelor întocmite și deținute de creatorii la nivel central, iar în cadrul serviciilor județene ale Arhivelor Naționale funcționează câte o comisie de selecționare a documentelor, care coordonează activitatea de selecționare a documentelor întocmite și deținute de ceilalți creatori.

(2) Modul de organizare și atribuțiile comisiilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin norme privind activitatea arhivistică, aprobate de directorul Arhivelor Naționale.

Art. 11. — (1) În cadrul fiecărei unități creatoare și deținătoare de documente funcționează câte o comisie de selecționare, numită prin decizia sau ordinul conducătorului unității respective, fiind compusă din: un președinte, un secretar și un număr impar de membri numiți din rândul specialiștilor proprii. Această comisie se întrunește anual sau ori de câte ori este necesar, pentru a analiza fiecare unitate arhivistică în parte, stabilindu-i

valoarea practică sau istorică; hotărârea luată se consemnează într-un proces-verbal, întocmit potrivit anexei nr. 5.

(2) Procesul-verbal de selecționare, însoțit de inventarele documentelor propuse spre eliminare ca fiind lipsite de valoare, precum și de inventarele documentelor ce se păstrează permanent, se înaintează spre aprobare Comisiei centrale de selecționare, în cazul creatorilor și deținătorilor de documente la nivel central, sau comisiilor din cadrul serviciilor județene ale Arhivelor Naționale, în cazul celorlalți creatori și deținători de documente.

(3) Documentele se scot din evidențele arhivelor și se pot elimina numai în baza proceselor-verbale ale comisiilor prevăzute la alin. (2).

(4) În cazul administratorului unic, acesta poartă răspunderea pentru selecționarea documentelor ce urmează a fi arhivate.

SECȚIUNEA a III-a

Păstrarea documentelor

Art. 12. — (1) Creatorii și deținătorii de documente sunt obligați să păstreze documentele create sau deținute în condiții corespunzătoare, asigurându-le împotriva distrugerii, degradării, sustragerii ori comercializării în alte condiții decât cele prevăzute de lege.

(2) Persoanele juridice creatoare și deținătoare de documente sunt obligate să le păstreze în spații special amenajate pentru arhivă. Noile construcții ale creatorilor și deținătorilor de arhivă vor fi avizate de către Arhivele Naționale sau serviciile județene ale Arhivelor Naționale, după caz, numai dacă au spații prevăzute pentru păstrarea documentelor.

(3) Arhivele Naționale și serviciile județene ale Arhivelor Naționale pot prelungi termenul de păstrare a documentelor la deținători până la asigurarea spațiilor necesare preluării lor.

(4) Depozitele de arhivă vor fi dotate, în funcție de formatul și de suportul documentelor, cu mijloace adecvate de păstrare și de protejare a acestora, precum și cu mijloace, instalații și sisteme de prevenire și stingere a incendiilor.

(5) Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului poate prelua toate sau o parte din documentele aflate în arhiva societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la care deține cel puțin 50% plus o acțiune din capitalul social.

SECȚIUNEA a IV-a

Depunerea documentelor la Arhivele Naționale

Art. 13. — (1) Persoanele juridice creatoare și deținătoare de documente depun spre păstrare permanentă la Arhivele Naționale și la serviciile județene ale Arhivelor Naționale, după cum urmează:

- a) documentele fotografice, precum și peliculele cinematografice, după 20 de ani de la crearea lor;
- b) documentele scrise, cu excepția actelor de stare civilă și a documentelor tehnice, după 30 de ani de la crearea lor;
- c) documentele tehnice, după 50 de ani de la crearea lor;
- d) actele de stare civilă, după 100 de ani de la întocmirea lor;
- e) matricele sigilare confecționate din metal, având înscrise toate însemnele legale și denumirea completă a unității, după scoaterea lor din uz.

(2) Documentele create și deținute de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului pot fi duse spre păstrare permanentă la Arhivele Naționale din momentul în care, prin ordin al președintelui Autorității pentru Administrarea Activelor Statului, se constată că nu mai sunt necesare pentru desfășurarea activității curente.

Art. 14. — (1) Creatorii și deținătorii de arhivă pot deține documente care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României și după expirarea termenului de depunere, dacă sunt

necesare în desfășurarea activității lor, pe baza aprobării directorului Arhivelor Naționale, în cazul creatorilor și deținătorilor la nivel central, și a șefilor serviciilor județene ale Arhivelor Naționale, pentru ceilalți creatori și deținători, în condițiile respectării prevederilor prezentei legi.

(2) Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Externe, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, alte organe cu atribuții în domeniul siguranței naționale, precum și Academia Română își păstrează documentele proprii în condițiile prezentei legi și după expirarea termenelor prevăzute la art. 13.

Art. 15. — (1) Organizațiile particulare și persoanele fizice care dețin documente din Fondul Arhivistic Național al României le pot depune la Arhivele Naționale sub formă de custodie sau donație, scutite de taxe și impozite.

(2) Deținătorul care dorește să vândă documente care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României este obligat să comunice aceasta Arhivelor Naționale sau, după caz, serviciilor județene ale Arhivelor Naționale, care au prioritate la cumpărarea oricăror documente care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României și care trebuie să se pronunțe în termen de 60 de zile de la data înregistrării comunicării.

Art. 16. — Documentele cu valoare practică, în baza cărora se eliberează copii, certificate și extrase privind drepturile individuale ale cetățenilor, vor fi păstrate de către creatorii și deținătorii de documente.

Art. 17. — Creatorii și deținătorii de documente, prevăzuți la art. 14 și 15, sunt obligați să depună la Arhivele Naționale sau la serviciile județene ale Arhivelor Naționale, după caz, câte un exemplar al inventarelor documentelor permanente pe care le dețin, la expirarea termenelor de depunere a acestora.

Art. 18. — (1) În cazul declarării falimentului, în condițiile legii, a unui creator de documente, fără ca activitatea acestuia să fie continuată de altul, documentele cu valoare istorică, în sensul prevederilor art. 2, se preiau de Arhivele Naționale sau de serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, iar documentele cu valoare practică, în baza cărora se eliberează copii, certificate și extrase privind drepturile referitoare la stagiile de cotizare la asigurările sociale ale cetățenilor, se predau, pe bază de contract, operatorilor economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice.

(2) În cazul încetării, în condițiile legii, a activității unei persoane fizice autorizate sau a activității unui profesionist care își desfășoară activitatea în baza unei legi speciale, care sunt creatori de documente, sau în cazul în care aceștia solicită, în mod expres, preluarea arhivei deja create, documentele care alcătuiesc arhiva se pot prelua de către persoana fizică asociată, de către profesionistul asociat sau de către organizația profesională din care aceștia fac parte, la solicitarea expresă a acestora.

(3) Documentele cu valoare practică, în baza cărora se eliberează copii, certificate și extrase privind drepturile cetățenilor referitoare la stagiile de cotizare în sistemul unitar de pensii publice, aflate la casele teritoriale de pensii, se predau cu prioritate, pe bază de contract, operatorilor economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice, la cererea acestora.

(4) În cazul persoanelor juridice pentru care s-a declarat falimentul, finanțarea transferului arhivei către un operator economic autorizat să presteze servicii arhivistice se va face, cu prioritate, de către lichidator, din fondul de lichidare, în condițiile art. 4 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, sau, după caz, din averea debitorului.

(5) În vederea realizării activităților prevăzute la alin. (1)—(4) se instituie obligația notificării Arhivelor Naționale sau, după caz, a serviciilor județene/Serviciului Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după cum urmează:

a) de către lichidatori: cu privire la deschiderea procedurii insolvenței unui creator sau deținător de documente și, în termen de 15 zile de la încheierea contractelor prevăzute la alin. (1), cu privire la datele de identificare ale operatorilor economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice cărora le-au fost predate spre păstrare și administrare documentele creatorilor dizolvați;

b) de către operatorii economici prevăzuți la lit. a), cu respectarea termenului de 15 zile de la încheierea contractelor prevăzute la alin. (1) cu privire la documentele preluate în baza contractelor prevăzute la alin. (1);

c) de către persoane fizice sau juridice, inclusiv casele teritoriale de pensii, ce au în păstrare sau custodie arhivele creatorilor de documente desființați cu privire la predarea arhivei și, în termen de 15 zile de la încheierea contractelor prevăzute la alin. (1), cu privire la datele de identificare ale operatorilor economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice cărora le-au fost predate spre păstrare și administrare documentele creatorilor dizolvați.

(6) În scopul informării publice se instituie obligația de a publica informații relevante privind situația documentelor preluate de la creatorii dizolvați, astfel:

a) pentru operatorii economici prevăzuți la alin. (1), prin orice mijloace accesibile publicului;

b) pentru Arhivele Naționale, ca urmare a notificării prevăzute la alin. (5), prin pagina proprie de internet.

Art. 19. — (1) Operatorii economici pot presta servicii de păstrare, conservare, restaurare, legătură, prelucrare arhivistică și utilizare a documentelor cu valoare practică pe care le dețin, denumite în continuare *servicii arhivistice*, numai după obținerea autorizației de funcționare din partea Arhivelor Naționale sau a serviciilor județene/Serviciului Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz.

(2) Autorizația de funcționare se eliberează, contra cost, conform prevederilor legale, pentru unul sau mai multe servicii arhivistice, dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile referitoare la:

a) competența profesională — operatorul economic dispune de personal angajat cu contract de muncă, având pregătirea profesională necesară prestării serviciilor arhivistice;

b) baza materială — operatorul economic dispune de resurse materiale suficiente, precum: echipamente, spații, dotări pentru personal în vederea începerii și desfășurării activităților prevăzute la alin. (1);

c) existența unor reglementări interne de practică arhivistică, în conformitate cu prevederile legii.

(3) Autorizația de funcționare se eliberează pentru o perioadă de 3 ani și poate fi reînnoită pentru aceeași perioadă.

(4) Autorizația de funcționare se reînnoiește obligatoriu, înainte de împlinirea perioadei prevăzute la alin. (3), în cazul schimbării sediului principal, fuziunii sau divizării operatorului economic autorizat să presteze servicii arhivistice.

(5) Pentru reînnoirea autorizației de funcționare, operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice depune la Arhivele Naționale sau la serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz, documentația actualizată care face dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (2).

Art. 20. — (1) Autorizația de funcționare se suspendă de Arhivele Naționale sau de serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz, pentru o perioadă care nu va putea depăși 3 luni, în următoarele situații:

a) când se constată că operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice nu mai îndeplinește condițiile care au stat la baza eliberării acesteia, conform art. 19 alin. (2);

b) când operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice desfășoară alte servicii arhivistice decât cele pentru care s-a eliberat autorizația de funcționare;

c) când operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice a fost sancționat contravențional de cel puțin 3 ori într-un an, pentru fapte prevăzute de prezenta lege.

(2) Suspendarea autorizației de funcționare intră în vigoare în termen de 5 zile de la data notificării de către Arhivele Naționale sau serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz.

(3) Suspendarea autorizației de funcționare constă în interzicerea dreptului operatorului economic care prestează servicii arhivistice de a încheia contracte privind prestarea de servicii arhivistice. Pe perioada suspendării și până la data stabilită în notificarea prevăzută la alin. (2), operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice are obligația de a dispune măsurile necesare pentru înlăturarea sau încetarea situațiilor care au stat la baza suspendării.

(4) Contractele prevăzute la alin. (3), încheiate pe perioada suspendării, sunt lovite de nulitate absolută.

Art. 21. — (1) Autorizația de funcționare se retrage de către Arhivele Naționale sau de către serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz, în următoarele situații:

a) la cererea operatorului economic autorizat să presteze servicii arhivistice;

b) când operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice a furnizat documente conținând informații eronate cu ocazia solicitării eliberării/reînnoirii autorizației de funcționare;

c) când, la împlinirea perioadei de suspendare a autorizației de funcționare dispuse potrivit art. 20 alin. (1) lit. a), operatorul economic nu îndeplinește condițiile care au stat la baza eliberării acesteia;

d) când operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice nu respectă interdicția stabilită la art. 20 alin. (3) sau nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin până la data stabilită în notificarea comunicată de Arhivele Naționale sau de serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz;

e) în cazul suspendării autorizației de funcționare, de două ori într-un interval de un an;

f) când operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice nu a desfășurat servicii arhivistice timp de 2 ani de la data eliberării autorizației de funcționare.

(2) Autorizația de funcționare se retrage:

a) de la data solicitată de operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice;

b) în termen de 30 de zile de la data notificării de către Arhivele Naționale sau de către serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz, în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b)—f).

Art. 22. — (1) Contractele având ca obiect prestarea de servicii arhivistice trebuie să conțină clauze exprese referitoare la transferul documentelor preluate de operatorul economic autorizat să presteze servicii arhivistice, în cazul încetării activității acestuia, către un alt operator economic autorizat să presteze servicii arhivistice.

(2) Contractele încheiate cu nerespectarea obligației prevăzute la alin. (1) sunt lovite de nulitate absolută.

Art. 23. — Procedura de notificare și conținutul notificării prevăzute la art. 18 alin. (5), datele care se introduc în registrul prevăzut la art. 25 alin. (1) și condițiile privind gestionarea acestuia, precum și procedurile de eliberare, reînnoire, suspendare sau retragere a autorizației se stabilesc prin norme

metodologice, aprobate prin ordin al ministrului afacerilor interne*), care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 24. — (1) Creatorii și/sau deținătorii de documente, persoane juridice, care își schimbă regimul de proprietate sau își modifică obiectul de activitate, precum și noii deținători care preiau patrimoniul au obligația să dispună măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidența arhivei, în condițiile prevăzute de lege.

(2) Creatorii și/sau deținătorii de documente prevăzuți la alin. (1), precum și operatorii economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice sunt obligați să ia măsuri împotriva distrugerii, degradării, sustragerii ori comercializării fără drept a documentelor din arhivă.

(3) Depozitarea documentelor prevăzute la alin. (2) se face în spații și în condiții corespunzătoare, avizate de Arhivele Naționale sau de serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz.

(4) Carnetele de muncă se predau titularilor de drept ori succesoriilor legali ai acestora, după caz.

Art. 25. — (1) Arhivele Naționale asigură evidența generală a operatorilor economici autorizați să presteze servicii arhivistice, prin Registrul operatorilor economici prestatori de servicii arhivistice.

(2) Registrul prevăzut la alin. (1) are caracter de document public. Accesul persoanelor la aceste informații se realizează cu respectarea termenelor și procedurilor prevăzute de reglementările legale privind liberul acces la informațiile de interes public.

Art. 26. — (1) Prin excepție de la prevederile prezentei legi, birourile notariale, camerele notarilor publici și Uniunea Națională a Notarilor Publici din România, după caz, sunt singurele entități care dețin, administrează, conservă și protejează arhivele notariale. Aceste entități își exercită atribuțiile prevăzute de prezentul alineat, fără îndeplinirea vreunei condiții prealabile de autorizare.

(2) Birourile notariale, camerele notarilor publici și Uniunea Națională a Notarilor Publici, după caz, pot deține, administra, conserva și proteja și alte arhive decât cele notariale, cu îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de prezenta lege.

Art. 27. — Documentele care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României o dată intrate, potrivit legii, în depozitele Arhivelor Naționale și/sau ale serviciilor județene ale Arhivelor Naționale, nu mai pot fi retrase din administrarea acestora, cu excepția celor predate în custodie.

CAPITOLUL IV

Folosirea documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României

Art. 28. — (1) Documentele care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României pot fi folosite pentru: cercetare științifică, rezolvarea unor lucrări administrative, informări, acțiuni educative, elaborarea de publicații și eliberarea de copii, extrase și certificate.

(2) Documentele care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României pot fi consultate, la cerere, de către cetățeni români și străini, după 30 de ani de la crearea lor. Pentru documentele la care nu s-a împlinit acest termen, cercetarea se poate face numai cu aprobarea conducerii unității creatoare sau deținătoare.

(3) Documentele de valoare deosebită nu se expun public, în original, ci sub formă de reproduceri.

Art. 29. — (1) Creatorii ori deținătorii de documente sau, după caz, succesori în drepturi ai acestora sunt obligați să elibereze, potrivit legii, la cererea persoanelor fizice și a

*) A se vedea Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 137/2013 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea unor dispoziții ale Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 619 din 4 octombrie 2013.

persoanelor juridice, certificate, adeverințe, copii și extrase de pe documentele pe care le creează ori le dețin, inclusiv de pe cele pentru care nu s-a împlinit termenul prevăzut la art. 13, dacă acestea se referă la drepturi care îl privesc pe solicitant.

(2) Serviciile prestate de către Arhivele Naționale pentru rezolvarea solicitărilor persoanelor fizice și ale persoanelor juridice se efectuează, contra cost, în condițiile prevăzute de lege.

(3) Serviciile arhivistice prestate în condițiile alin. (1) de către operatorii economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice se efectuează contra cost, pe baza unor tarife ale căror limite maxime sunt stabilite de Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, cu avizul Arhivelor Naționale.

Art. 30. — (1) Documentele a căror cercetare poate afecta interesele naționale, drepturile și libertățile cetățenilor, prin datele și informațiile pe care le conțin, sau cele a căror integritate fizică este în pericol nu se dau în cercetare.

(2) Fac parte din această categorie documentele care:

a) privesc siguranța, integritatea teritorială și independența statului român, potrivit prevederilor constituționale și ale legislației în vigoare;

b) pot leza drepturile și libertățile individuale ale cetățeanului;

c) sunt într-o stare necorespunzătoare de conservare, situație stabilită de comisia de specialitate și consemnată într-un proces-verbal;

d) nu sunt prelucrate arhivistic.

(3) Stabilirea documentelor respective se face de către deținătorul legal al acestora, potrivit anexei nr. 6.

CAPITOLUL V

Personalul arhivelor

Art. 31. — (1) Creatorii și deținătorii de documente, prevăzuți la art. 2, persoane juridice, au obligația de a înființa compartimente de arhivă sau de a desemna persoane responsabile cu probleme de arhivă, în funcție de valoarea și cantitatea acestora.

(2) Desemnarea personalului însărcinat cu activitatea de arhivă, structura și competența acestor compartimente de arhivă vor fi stabilite de către conducerea unității creatoare și deținătoare de documente, cu avizul Arhivelor Naționale sau, după caz, al serviciilor județene ale Arhivelor Naționale.

Art. 32. — Formarea, atestarea și perfecționarea personalului de specialitate din Arhivele Naționale, cât și din celelalte unități creatoare și deținătoare de documente de arhivă se realizează prin Facultatea de Arhivistică și prin Școala Națională de Perfecționare Arhivistică.

Art. 33. — Personalul de specialitate din cadrul Arhivelor Naționale va fi dimensionat în funcție de calitatea și specificul materialului documentar aflat în administrare și face parte din categoria funcționarilor publici.

CAPITOLUL VI

Răspunderi și sancțiuni

Art. 34. — Nerespectarea dispozițiilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea contravențională, civilă sau penală.

Art. 35. — (1) Scoaterea peste graniță fără drept, a documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 5 ani sau cu amendă.

(2) Înstrăinarea, fără drept, a documentelor prevăzute la alin. (1) către persoane fizice sau juridice străine constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(3) Tentativa se pedepsește.

Art. 36. — Constituie contravenții la prevederile prezentei legi următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:

a) neinventarierea documentelor sau neîntocmirea de către creatorii acestora, persoane juridice, a nomenclatoarelor arhivistice pentru documentele proprii, potrivit art. 8 alin. (2);

b) nepredarea de către compartimentele unității creatoare, la arhiva proprie, a documentelor cu termen de păstrare permanent, pe bază de inventar și proces-verbal de predare-primire, conform prevederilor art. 9;

c) neselectarea documentelor create și deținute de către persoane juridice, la termenele prevăzute în nomenclatorul propriu, de către comisia de selecționare a documentelor, în condițiile prevăzute la art. 11;

d) neasigurarea condițiilor corespunzătoare de păstrare și protejare a documentelor create și deținute de către creatorii și deținătorii de arhivă, persoane juridice sau persoane fizice, potrivit art. 12;

e) nepredarea, la Arhivele Naționale și, după caz, la serviciile județene ale Arhivelor Naționale, a documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României de către creatorii și deținătorii de documente de arhivă, la expirarea termenelor prevăzute la art. 13;

f) oferta de vânzare sau vânzarea documentelor care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României de către persoane fizice sau persoane juridice, fără respectarea priorității Arhivelor Naționale de a le cumpăra, potrivit prevederilor art. 15 alin. (2);

g) nedepunerea la Arhivele Naționale sau la serviciile județene ale Arhivelor Naționale, după caz, de către creatorii și deținătorii de documente de arhivă, a inventarelor pe care le dețin la expirarea termenelor de depunere, în condițiile prevăzute la art. 17;

h) nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 18 alin. (4) și alin. (5) lit. a), art. 19 alin. (1) și (4), art. 24 și art. 29 alin. (1), precum și practicarea de servicii arhivistice cu depășirea limitelor maxime stabilite potrivit art. 29 alin. (3);

i) nerespectarea de către toți creatorii și deținătorii de documente a condițiilor de păstrare, conservare, punere în valoare, publicitate, precum și a celor de acces la documente, în condițiile legii.

Art. 37. — (1) Contravențiile prevăzute la art. 36 se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 25.000 lei.

(2) Amenda se aplică și persoanei juridice.

(3) În cazul contravențiilor prevăzute la art. 36 lit. f), Arhivele Naționale pot solicita instanței judecătorești anularea actului de vânzare, chiar și după expirarea termenului de prescripție a răspunderii contravenționale, în condițiile legii civile.

Art. 38. — Constatarea contravențiilor prevăzute la art. 36 și aplicarea sancțiunilor se fac de către împuterniciții Arhivelor Naționale și, după caz, ai serviciilor județene ale Arhivelor Naționale.

Art. 39. — Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază teritorială a fost săvârșită contravenția.

Art. 40. — Contravențiilor prevăzute în prezenta lege le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 41. — Creatorii și/sau deținătorii de documente sunt obligați să comunice în scris, în termen de 30 de zile, Arhivelor Naționale sau, după caz, serviciilor județene ale Arhivelor Naționale, documentele care le atestă înființarea, reorganizarea sau desființarea, în condițiile legii, precum și măsurile dispuse în vederea arhivării documentelor create sau deținute de aceștia.

Art. 42. — Denumirile *Direcția Generală a Arhivelor Statului* și *Arhivele Statului*, folosite în actele normative în vigoare, se înlocuiesc cu denumirea *Arhivele Naționale*.

Art. 43. — Dispozițiile din prezenta lege referitoare la serviciile județene ale Arhivelor Naționale se aplică, în mod corespunzător, și Serviciului Municipiului București al Arhivelor Naționale.

Art. 44. — Anexele nr. 1—6 fac parte integrantă din prezenta lege.

Art. 45. — Decretul nr. 472/1971 privind Fondul Arhivistic Național al Republicii Socialiste România, cu modificările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi se abrogă.

ANEXA Nr. 1

Aprob.

Președintele Consiliului de administrație,
(director)

.....

Se confirmă.

Directorul Arhivelor Naționale
(Șeful Serviciului Județean... al Arhivelor Naționale)

.....

NOMENCLATORUL ARHIVISTIC NAȚIONAL
aprobat prin Ordinul (Decizia) nr. din

Direcția	Serviciile	Denumirea dosarului (conținutul pe scurt al problemelor la care se referă)	Termenul de păstrare	Observații
Direcția secretariat și administrativă	A. Serviciul secretariat	1.....	Permanent 10 ani 5 ani	
		2.....		
		3.....		
	B. Serviciul administrativ	1.....	Permanent 10 ani 5 ani	
		2.....		
		3.....		

ANEXA Nr. 2

.....

(denumirea creatorului)

.....

(denumirea compartimentului)

INVENTARUL PE ANUL
pentru documentele care se păstrează
permanent sau temporar

Nr. crt.	Indicativul dosarului după nomenclator	Conținutul pe scurt al dosarului, registrului etc.	Datele extreme	Numărul fișelor	Observații

Prezentul inventar format din fișe conține dosare, registre, condici, cartoteci etc. Numerele au fost lăsate la, nefiind încheiate.

La preluare au lipsit dosarele de la nr.

Astăzi,, s-au preluat dosare.

Am predat,

.....

Am primit,

.....

Format A4

Instituția
 (regie autonomă, societate reglementată de Legea nr. 31/1990,
 republicată, cu modificările și completările ulterioare)

**PROCES-VERBAL
 de predare-primire a documentelor**

Astăzi,, subsemnații,, delegați ai compartimentului
, și, arhivarul instituției, am procedat
 primul la predarea și al doilea la preluarea documentelor create în perioada de către serviciul menționat,
 în cantitate de dosare.

Predarea-primirea s-a făcut pe baza inventarelor anexate, cuprinzând pagini dactilografiate, conform
 dispozițiilor legale.

Am predat,

.....

Am primit,

.....

ANEXA Nr. 4

**REGISTRU DE EVIDENȚĂ
 a intrărilor-ieșirilor unităților arhivistice**

Nr. crt.	Preluări Data	Denumirea compartimentului	Datele extreme ale documentelor	Numărul de dosare		Ieșiri din arhivă
				După inventar	Primate efectiv	
1	2	3	4	5	6	7

ANEXA Nr. 5

.....
 (denumirea creatorului)

.....
 (sediul)

PROCES-VERBAL Nr.

Comisia de selecționare, numită prin Ordinul nr. din, selecționând în ședințele din
 documentele din anii*), avizează ca dosarele din inventarele anexate să fie înlăturate ca nefolositoare, expirându-le
 termenele de păstrare prevăzute în nomenclatorul unității.

Președinte,

.....
 (numele și prenumele)

Semnătura

.....

Membri,

.....
 (numele și prenumele)

Semnătura

.....

Secretar,

.....
 (numele și prenumele)

Semnătura

.....

*) Anii extremi.

LISTA

termenelor după care pot fi date în cercetare documentele privind interesele naționale, drepturile și libertățile cetățenilor

- documentele medicale, după 100 de ani de la crearea lor;
- registrele de stare civilă, după 100 de ani de la crearea lor;
- dosarele personale, după 75 de ani de la crearea lor;
- documentele privind viața privată a unei persoane, după 40 de ani de la moartea acesteia;
- documentele referitoare la siguranța și integritatea națională, după 100 de ani de la crearea lor;
- documentele privind afacerile criminale, după 90 de ani de la crearea lor;
- documentele privind politica externă, după 50 de ani de la crearea lor;
- documente ale societăților cu capital privat reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după 50 de ani de la crearea lor;
- documentele fiscale, după 50 de ani de la creare;
- documentele notariale și judiciare, după 90 de ani de la crearea lor.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II—IV din Legea nr. 138/2013, care nu au fost încorporate în forma republicată a Legii nr. 16/1996 și care se aplică în continuare ca dispoziții proprii ale Legii nr. 138/2013:

„**Art. II.** — (1) Operatorii economici care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, prestează servicii arhivistice au obligația ca în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi*) să solicite eliberarea autorizației de funcționare, în condițiile Legii nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

(2) Operatorii economici prestatori de servicii arhivistice care, la data împlinirii termenului prevăzut la alin. (1), nu îndeplinesc condițiile stabilite de Legea nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, își încetează activitatea în domeniul serviciilor arhivistice.

(3) Sancțiunea prevăzută la art. 18⁴ alin. (2)**) din Legea nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și

cu cele aduse prin prezenta lege, operează și în cazul contractelor încheiate anterior intrării în vigoare a prezentei legi*), dacă la data împlinirii termenului prevăzut la alin. (1) nu respectă prevederile Legii nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

Art. III. — Arhivele create de către persoanele prevăzute la art. 1 din Legea nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, și preluate în custodie de către persoane juridice, pe baza acordului Arhivelor Naționale, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, rămân în custodia acelor persoane juridice.

Art. IV. — (1) În cazul creatorilor de documente desființați la data intrării în vigoare a prezentei legi*) și a căror arhivă există, documentele cu valoare istorică în sensul prevederilor art. 2 din Legea nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se preiau de către Arhivele Naționale sau de către serviciile județene/Serviciul Municipiului București ale/al Arhivelor Naționale, după caz, iar documentele cu valoare practică, în baza cărora se eliberează copii, certificate și extrase privind drepturile referitoare la stagiile de cotizare la asigurările sociale ale cetățenilor, se predau, pe bază de contract, operatorilor economici autorizați în prestarea de servicii arhivistice.

(2) În cazul creatorilor de documente desființați la data intrării în vigoare a prezentei legi*), ale căror documente se află în păstrare sau în custodie la persoane fizice sau juridice, inclusiv la casele teritoriale de pensii, finanțarea transferului arhivei către un operator economic autorizat să presteze servicii arhivistice se va face din bugetul operatorului autorizat de servicii arhivistice.

(3) Pentru situația prevăzută la alin. (1), prevederile art. 18 alin. (5) și (6) din Legea nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică în mod corespunzător.”

*) Legea nr. 138/2013 a intrat în vigoare la data de 10 mai 2013.

**) Devenit art. 22 alin. (2) în forma republicată a Legii nr. 16/1996, prin renumerotare.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

